

Ekstremt skiløb på kanten af verden

Er det drømmen at hoppe ud fra en helikopter med snurrende propeller på toppen af et bjerg og derefter stå på ski ned af en udforsket vulkan, gennem smalle kløfter og midt i uendelige mængder dyb sne? Så tag med til Kamchatka i Rusland

Af Christina Zemanova

Den russiske pilot holder helikopteren så stille, som han kan, så tæt på bjergtoppen som muligt. Det blæser. Vinden får maskinen til at svaje, mens hans kollega åbner døren fra kabinen ud mod vulkanland-

skabets sneklædte toppe og læner sig ud for at tjekke, om hans passagerer mon kan stå på ski ned her.

Den iskolde luft fylder den varme passagerkabine, hvor 12 skiløbere sidder klar med lavinerygsække spændt fast, hjelme, skibriller, handsker på og stave i hænderne. Skiene ligger i en bunke, spændt fast parvis, ved døren. Stemningen er anspændt, koncentreret. Hvis piloterne nikker, skal det gå stærkt. Alle tjekker deres udstyr.

Jeg forsøger at trække vejret roligt, så mine skibriller ikke dugger til. Det ville være katastrofalt ikke at kunne se, hvis vi om lidt skal hoppe ud af den smalle dør og forsøge at ramme bjergtinden.

Piloten har bestemt sig. Han giver den fransk-russiske skiguide, der er ansvarlig for vores sikkerhed, når vi rammer sneen, et lille nik. Ud springer en af guiderne, og i lynhurtigt tempo bliver skiene lastet af og lagt i en bunke, så de ikke kan glide ned af den stejle bjergtop.

18

minusgrader og kraftig vind gør skiløbet til en kold fornøjelse

Helikopteren bliver rusket rundt af vinden, motoren brøler, men maskinen holder sig alligevel ca. en meter over bjergtinden. Gulvet under os ryster, mens skiløberen foran mig rejser sig og hopper ud af kabinen. Jeg kaster mig efter ham og lander hårdt på den isede top i stive skistøvler, imens sneen omkring mig bliver hvirvlet rundt af pro-

pellerne, og jeg lægger mig ned på knæ og beskytter mit ansigt med mine arme. I løbet af det næste minut er vi alle ude af kabinen, mens helikopteren med et brøl svinger udad og overlader os til stilheden på toppen af verdens østligste bjergkæde.

Der er ingen andre mennesker i sigte. Civilisationen i form af den lille havneby Petropavlovsk er 45 minutter væk i helikopter, og det giver et sug i maven at tænke over, hvor langt ude i vildmarken vi er. I det fjerne kan røgen fra en af de 26 aktive vulkaner i området anes.

Vi tager skiene på uden at tale sammen, dybt koncentrerede om at lægge dem korrekt, så de ikke glider, og sparke isen af skistøvlerne, så de sidder fast. Hvis en ski forsvinder ned af bjergsiden, er den sandsynligvis væk for altid, og at stå ned på én ski her vil være umuligt. Holdet af de professionelle franske skiløbere, der ellers har let til jokes og latter, har skræmmende alvorlige ansigter.

Normalt, når man står på ski med helikopter, er det de samme bjergtinder, alle besøger, og de er egnede og sikrede til formålet. Men her i Kamchatka er der andre regler. Hvilket, går det langsomt op for mig, betyder ingen regler. Når guiderne og piloterne er enige om, at et bjerg kan fungere til afsætning, og at sneen ser god ud – og vinden ikke er for kraftig – bliver man sat af.

Det betyder, at ingen reelt ved, hvad der venter, når man står på bjerget med sine ski og forsøger at afkode, hvor vi kan stå hen.

Du må ikke falde

Vi aktiverer vores lavinerygsække på guidens ordre. En lille krog på rygsækkens ene skulderstrope kan på et sekund udløse en plastikairbag, hvilket kan være afgørende. For der er massiv lavinefare i området, og airbaggen har den effekt, at den gør skiløberen stor og let. Jo større og lettere man er, jo højere oppe i snemasserne lander man. I stedet for nederst, hvor man dør af iltmangel med det samme.

FAKTA Rejsen til Kamchatka

SELSKABET EASTERN SNOW arrangerer rejser til Kamchatka fra marts til maj. Regn med en pris på ca. 50.000 kr. pr. mand.

FLYBILLET FRA KØBENHAVN til Kamchatka over Moskva koster ca. 3000-5000 kr.

BØRSEN VAR INVITERET af Eastern Snow, der betalte fly og ophold.

Den første guide forsvinder ned af bjerget for at tjekke, hvor lavinerne vil glide hen, hvis de kommer. Han melder tilbage på en lille radio. Til højre ligger store sten, til venstre er der for stejlt. Guiderne diskuterer, det tager tid. Temperaturen ligger på minus 18 grader og vinden er kraftig.

“I må køre ned til højre for mit spor efter kløften. Og stop ikke op, før I når ned til mig. Lavinerisiko”, melder han tilbage og kigger alvorligt på mig:

“Du må under ingen omstændigheder falde de næste 300 meter.”

Jeg ser ned i kløften, som vi skal køre igennem, hvor sneen i tilfælde af en lavine vil søge hen. Offpiste-skiene er brede og tunge, de kræver kræfter i benene, og selvom jeg ved, at jeg sagtens kan klare det, er det altid nervepirrende at få at vide, at man ikke må miste kontrollen.

Jeg sætter af, skiene laver dybe spor i sneen, det føles som at svæve igennem skyerne, sving for sving, sneen er urørt under mig, solen skinner, det er som at stå på ski i himlen, benene begynder at syre til, det er tungt, men jeg fortsætter, undgår lige præcis at ramme en stor sten, der skjuler sig i sneen, og stopper lettet op ved siden af guiden, høj af puddersneen, adrenalinen og så tilsyret i benene, at jeg knap kan stå op.

De andre skiløbere kommer hujende frem. Vi er stået 1000 højdemeter i ét stræk, og man kan se helikopteren nogle hundrede meter længere nede af bjerget, hvor en af de ansatte på vores hotel midt i vildmarken er ved at anrette et bord midt i sneen med kyllingesuppe og te.

På kanten af Stillehavet

Kamchatka er en stor halvø, der mod nord er landfast med Østsibirien og mod syd strækker sig ned mod de japanske øer. Halvøen er fyldt med bjerge og vulkaner og er én stor naturpark, der er fredet som Unescos naturarv. Mod øst ligger Stillehavet, mod vest ligger det Okhotske Hav, og flyrejsen fra Moskva er verdens længste indenrigs-

Der bliver varmt i kabinen, når helikopteren flyver, men man er nødt til at beholde sit udstyr på for at kunne komme hurtigt ud. Foto: Morten Due

Überørte bjergsider og det nordlige Stillehav i baggrunden. Foto: Morten Due

Frokosten bliver lastet. Foto: Morten Due

Det er ret nemt at finde frisk sne uden spor i vulkanlandskabet. Foto: Morten Due

Helikopteren venter på stranden, hvor der er frokost. Foto: Morten Due

Hvor mange steder på jorden kan man stå på ski ned i en rygende vulkan? Guiden forsikrer dig om, at det er sikkert. Foto: Morten Due

flyvning på knap ni timer. Når man lander i Petropavlovsk, er tidsforskellen til København 11 timer. Herfra rejser man videre med helikopter til det nybyggede hotel i bjergene, hvis man altså kan komme videre. Det kunne vi nemlig ikke. Det blæste for meget, til at vi kunne lette.

I tre døgn ventede vi på, at vinden lagde sig, så helikopteren kunne flyve os ind i bjergene til St. Timons Lodge, bygget i træ og drevet ved hjælp af solceller i midten af absolut ingenting. I Petropavlovsk er der ikke meget andet at lave end at spise fisk, Kamchatkakrabbe og drikke vodka, men alle tre dele fungerer til gengæld rigtig fint.

I dyb sne

Efter frokost er vejret stadig godt – og det betyder klart solskin og minimal vind, når det gælder heliskiing. Så vi tager en tur til, bliver smidt af på et bjerg, ski på, klar til nedturen. Sneen er den fineste pudder, et blødt stilfærdigt tæppe, naturen vild og utæmmet.

På toppen er der den vildeste udsigt ned i det runde dyb, hvorfra røgen stiger op, og det virker som en joke – eller i det mindste en dårlig idé, at stå på ski derned

Men på et tidspunkt bliver jeg overmodig og lader skiene få fart nok på til at hoppe med fuld fart op i luften henover en lille høj. Jeg hujer højt af glæde, men bliver bange, da jeg opdager, at jeg har overset endnu et hop en meter efter min landing. Jeg bliver tvunget op i luften på ny, mens min højre ski ryger af, den var ikke spændt godt nok fast til mit hopperi.

Tre meter væk lander jeg på maven. Min mund og min næse er fyldt med sne, og jeg må spytte og fnyse for igen at kunne trække vejret. Jeg forsøger at komme på benene, først let panisk, for min ene ski sidder stadig på venstre fod, og jeg kan ikke bevæge mig særlig meget. Sneen er så dyb, at jeg ryger i til hoften med det højre ben, og jeg kan ikke bevæge mig. Jeg får lirket venstre ski af og lægger mig fladt på maven på skien, mens jeg begynder at crawl hen mod den højre ski. Det er første gang i mit liv, jeg er ude i så dyb sne, at jeg har en fornemmelse af, at man kunne ryge igennem og forsvinde. Da jeg endelig

får begge ski på efter en meget klodset seance og kører ned til resten af holdet ved helikopteren, er jeg svedig og dækket af sne. Den næste tur ned lover guiderne, er mindre nervepirrende – denne gang skal vi “bare” ned i en aktiv vulkan.

På toppen er der den vildeste udsigt ned i det runde dyb, hvorfra røgen stiger op, og det virker som en joke, eller i det mindste en dårlig idé, at stå på ski derned. Men der er ikke andre veje, helikopteren er væk igen, og vi tager ski på og kører ned, mens sigtbarheden bliver dårligere og dårligere, og svovl-lugten mere og mere intens. Til sidst er der så varmt, at sneen er smeltet væk, og vi må tage skiene af og gå hen til helikopteren, der venter lidt væk.

Voldsom joke

Det er det nystartede danske firma Eastern Snow, der tilbyder heliskiing i Kamchatka, hvilket er en rejse, man nok ikke skal tage på, hvis man ikke er vant til at køre offpiste og har stået ned

af en del bjerge i sit liv. Og har det fint med at flyve i helikopter med russiske piloter, der ikke går af vejen for en yderst realistisk flystyrtsjoke.

Vi er kun få minutter fra vores hotel og glæder os til en lille vandretur i bjergene hen til et af vulkanområdet mange varme kilder, da helikopteren pludselig vælter ned mod jorden, og alting i kabinen, inklusive de mange skiløbere uden sikkerhedsseler på, letter fra gulvet og banker op i taget. Pulsen bliver først normal efter en halv time i det vulkanopvarmede vand omringet af sne og træer, mens mørket sænker sig.

I løbet af de næste syv dage tilgiver jeg dem dog mange gange, fordi de får de mest utrolige bjerge, jeg aldrig havde drømt om, at jeg skulle stå på ski på, til at blive tilgængelige.